

ЙОРДАНЪ ЗЕМЕНСКИ

СИРАЧЕТА

Анастасия, Елисавета и Кирчо — три малки, хубави дѣца, сирачета безъ майка, сѣдятъ събрани въ ливадата и готвятъ се за посѣщение на майчиния си гробъ.

Не съ пѣсни и радостъ, а съ тиха скръбъ на сърдцето, като идѣха отъ училището, отбиха се въ китнитѣ ливади и набраха купъ сини, срамежливи теменужки. И сега Анастасия и Елисавета грижливо отъ тѣхъ виятъ вѣнецъ, който ще положатъ на майчиния си гробъ. Виятъ вѣнецъ и цѣлуватъ теменужкитѣ, дѣхатъ тѣхния ароматъ, сѣкашъ, цѣлуватъ майка си и дѣхатъ нейния майчинъ дѣхъ.

А Кирчо седи и на откжснатъ отъ тетрадката си листъ, върху читанката пише писмо на майка си :

„Мила мамо,

Татко ни каза, че умрѣлитѣ се хранятъ съ дѣха на цвѣтата. И ние ти насадихме на гроба хубави цвѣта, които иматъ сладъкъ ароматъ. А днесъ ти набрахме много теменужки, и ще имашъ богата трапеза. Нахрани се добрѣ.

Знаемъ, че не можешъ никота да ни се явишъ на земята, но поне идвай при насъ когато спимъ — явявай се въ снѣтъ ни. Чакаме те прѣзъ нощъта.

Цѣлуваме те: *Кирчо, Анастасия и Елисавета*“.

Тѣй Кирчо ще напише писмото, ще го прочетатъ сестричетата му, и ще го приподпишатъ и тѣ.

Послѣ ще го сгжнатъ, ще го скжтатъ между теменужкитѣ на вѣнца.

И ще отидатъ при майчиния си гробъ, и ще положатъ вѣнца на надгробния камъкъ. На камъка, може би пакъ, както много пжти сж правили, ще напишатъ :

„Не те забравяме и цѣлуваме те, мила мамо:
Анастасия, Елисавета и Кирчо“.

И послѣ ще си отидатъ въ кжщи и ще чакатъ съ нетърпение де дойде нощъта, сладко да заспятъ и майка имъ да се яви въ снѣтъ имъ.